

Nr 672

Av herr Nilsson i Tvärålund m. fl., angående garantilån och lokaliseringsslån.

(Lika lydande med motion nr 544 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts kungörelse nr 101 av den 23 april 1965 finns under 6 § angivet att lokaliseringsstöd icke utgår om kreditstöd för samma investeringar beviljats enligt kungörelse den 3 juni 1960 (nr 372) om statligt kreditstöd till hemslöjd, hantverk och småindustri. Denna bestämmelse, som utgått från inrikesdepartementet, har erhållit skärpt formulering enligt en kungörelse nr 102, den 23 april 1965, handelsdepartementet, vari säges: »Kreditstöd må icke beviljas näringsidkare till verksamhet, för vilken han erhållit lokaliseringsstöd enligt kungörelsen den 23 april 1965 (nr 101) om statligt lokaliseringsstöd.»

Detta innebär, att den som söker lokaliseringsstöd ej kan för samma investering erhålla lån mot statlig lånegaranti såsom komplettering för samma investering men kan erhålla garantilån för andra investeringar i företaget. Söker däremot samme företagare ett statligt stöd i form av garantilån för visst ändamål, investering, kan han mycket väl i senare skede söka lokaliseringsstöd för andra investeringar — maskinköp eller byggnader. Det gäller alltså för företagarna att söka bidrag och lån i rätt ordning. Detta beror på olika formuleringar i två kungörelser, vilka utgått från olika departement. Att företagarna har litet svårt för att sätta sig in i dessa förhållanden får anses naturligt.

I praktiken har redan efter ett halvt års verksamhet med lokaliseringsarbetet efter det nya systemet frågan om rörelsekapital till lokaliseringsföretagen kommit att bli en i många fall svårlöst fråga.

Den statliga kapitalinsatsen i form av lokaliseringsslån och bidrag skall i princip täcka det kapitalbehov som återstår efter det företaget skjutit till eget kapital och sedvanlig upplåning företagits på den allmänna kreditmarknaden. Det förutsattes att det egna kapitalet är så stort att företagaren verkligen står en normal företagarrisk.

Emellertid uppstår betydande svårigheter med nu gällande regler exempelvis för medelstora företag, vilka ej har större tillgång på bankmässiga säkerheter, när dessa skall etablera nya företag eller öppna filialer inom stödområdet. Det har ibland visat sig vara mycket svårt att åstadkomma tillräckligt rörelsekapital till det nyetablerade företaget i norr, vare sig

detta är ett nytt företag eller en filial till redan befintligt företag utanför stödområdet.

Mot en ändring av nu gällande system kan invändas att verksamheten kommer att splittras på flera departement och ämbetsverk och på skilda lokala organ ute i länen. Detta bör emellertid inte vara något problem, enär samråd mellan dessa organ redan äger rum och bör kunna bli mera utvecklat. Landets företagareföreningar är t. ex. inkopplade inom stödområdet över hela fältet av åtgärder i olika grad och kan alltså med fördel behandla ärenden även om olika typer av stödåtgärder sökes på en gång. Samma är förhållandet med länsarbetsnämnderna, som har ett nära samarbete med företagareföreningarna. Centralt får visserligen ärendena beslutas av två skilda ämbetsverk, nämligen kommerskollegium vad avser garantilåneverksamheten och arbetsmarknadsstyrelsen i motsvarande grad i lokaliseringsärenden. Detta förhållande kan inte stöta på några praktiska svårigheter vid handläggningen av ärendena med hänsyn till att dessa båda ämbetsverk redan nu samverkar i frågor rörande garantilånen.

Med anledning av det sålunda anförda får vi hemställa, att riksdagen måtte besluta sådan ändring av nu gällande bestämmelser, att garantilån och lokaliseringslån kan utgå i vissa fall samtidigt för ett och samma investeringsprojekt i samband med lokaliseringsärenden och att gällande kungörelser ändras.

Stockholm den 26 januari 1966

Jan-Ivan Nilsson

i Tvärålund

Sigvard Larsson

John Eriksson

i Bäckmora